

Verknipt

Verknipt

Petra Heckman

EigenZinnig

Copyright © 2021 Petra Heckman
Uitgeverij EigenZinnig, Tolbert
Eerste druk december 2021
Grafische vormgeving Maaïke Feenstra

ISBN: 978-94-6390-067-6
NUR: 343, 330

www.uitgeverijeigenzinnig.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Net op het moment dat Lana de laatste handdoek opvouwt in het keukentje achter in haar kapsalon hoort ze het belletje van de winkeldeur. Ze schrikt, want ze is al gesloten, maar kennelijk is ze vergeten de deur af te sluiten. Vanuit haar ooghoeken ziet ze dat er een man binnenkomt. Behoedzaam sluit hij de deur weer achter zich. Op de mat blijft hij staan.

Lana voelt zich koud worden en razendsnel bedenkt ze wat ze moet doen. Langzaam loopt ze, met de handdoek nog in haar handen, in zijn richting. Ondertussen bekijkt ze de man van top tot teen. Hij heeft lang, vet haar en draagt besmeurde kleren en gympen, waar niet eens veters in zitten. Als ze nog eens kijkt, ziet ze dat hij zelfs geen sokken draagt.

‘Kan ik u ergens mee helpen?’ vraagt ze flinker dan ze zich voelt. Ze kijkt hem daarbij niet rechtstreeks aan.

De man heft zijn gezicht naar haar op, maar ook hij kijkt haar niet aan. Met een verwilderde blik kijkt hij de kapsalon rond. Lana volgt zijn blik. Dan worden haar ogen naar zijn lange, onverzorgde baard en vale gelaat getrokken. Haar handen jeuken om hem per direct onder handen te nemen.

‘Gaat u mij nog antwoord geven?’ Ze begint de handdoek heel strak op te rollen. Haar handen doen er pijn van. Ze voelt zich allesbehalve happy. ‘Ik ben al gesloten, hoor.’

De man laat een honend lachje horen en zegt dan: ‘Ik zoek een adres.’ Hij haalt een smoezelig briefje uit zijn broekzak en

steekt zijn hand naar haar uit. Lana loopt iets dichters naar hem toe, want kennelijk is hij niet van plan een stap in haar richting te doen. Ze pakt het vodje aan en leest. Haar hart begint wild te bonzen. *Laan van Kattenbroek 12* staat er op. Maar dat is... Dat is... in hetzelfde appartementencomplex waar zij woont! Ze moet even iets wegslikken. Toen ze daar ging wonen, nu vijf jaar geleden, zei ze als grapje tegen iedereen dat ze in de Laan van Poezenpantalon ging wonen. Dat vond ze mooier klinken dan Laan van Kattenbroek.

Lana aarzelt en kijkt hem nog eens goed aan.

Hij staat ongeduldig met zijn voet op de grond te tikken en bekijkt haar ongegeneerd. ‘Weet je het of niet?’

Lana knikt en geeft hem het briefje terug.

‘Wees dan zo lief om me de weg te wijzen. Ik heb geen uren de tijd, er wordt op mij gewacht.’

‘O, jaja,’ haast ze zich te zeggen. Ze voelt zich behoorlijk ongemakkelijk door die starende blik van hem. ‘Ik zal het u uitleggen.’ Ze loopt met een boog om hem heen en opent de deur.

De man volgt haar op de voet.

Midden op het trottoir blijft ze staan en legt met enkele armzwaaien uit waar hij heen moet.

Zonder haar te bedanken snelt de man naar iets wat voor een auto moet doorgaan. Het ding puft en ronkt en laat een walm van dampen achter.

‘Wat een vervuiling,’ mompelt Lana en een hoestbui overvalt haar. Ze haast zich naar binnen, draait de deur ditmaal wel op slot en loopt snel naar het keukentje waar ze een glas vult met koud water. Dan ploft ze op een stoel. Steeds ziet ze die man voor zich. Wat een onguur type. Ze is er verbaasd over dat ze zo kalm bleef. Wat een engerd. Ze rilt even.

Resoluut staat ze op om naar huis te gaan. Ze knipt de lichten uit en gaat naar buiten. Tot twee keer toe controleert ze of het alarm erop zit en of de deur echt op slot is.

Als ze de parkeerplaats van het appartementencomplex oprijdt, ziet ze meteen al het oude wrak van die enge kerel staan. Ze parkeert haar eigen auto er zo ver mogelijk vandaan en als vanzelf glijden haar ogen langs de ramen van haar flat. Alles lijkt nog hetzelfde als vanmorgen, toen ze naar haar werk ging. Ze stapt uit en haast zich naar binnen. Dit keer neemt ze de trap in plaats van de lift. Ze voelt zich allesbehalve kalm. Stel je voor dat die engerd in de lift op haar wacht?

Ze haalt opgelucht adem als ze binnen is in haar eigen, veilige appartement. Ze gaat koken en na een half uur kan ze eindelijk gaan zitten. Ze schenkt zichzelf een glas witte wijn in en laat zich de maaltijd prima smaken.

De volgende dag kijkt Lana speurend over de parkeerplaats of de oude auto er nog staat. Hij is weg. Gelukkig maar. Ook de dagen daarna blijft ze kijken of ze iets kan ontdekken wat op dat dampende vehikel lijkt, maar na een week heeft ze nog altijd geen spoor meer van de auto of de man gezien.

Ze ziet hem pas weer, als ze op een ochtend naar haar kapsalon wandelt.

Hij steekt zijn hand op en groet: ‘Hoi.’

Lana steekt ook haar hand op, maar wacht met iets te zeggen tot ze dichterbij is. Ondertussen monstert ze hem en concludeert dat hij nog steeds dezelfde kleren draagt en de gympen zonder veters. Hij is nog altijd onverzorgd. Ze kijkt hem ditmaal recht in de ogen en even voelt ze haar adem stikken. Vlak boven zijn linkeroog ziet ze een lelijk litteken.

Ineens herinnert ze zich dat ze vroeger een jongen in de klas had op de middelbare school, die boven hetzelfde oog een litteken had. Gek, dat ze daar nu aan moet denken.

‘Hoi,’ groet ze terug. Ze wijst op zijn oog en vraagt: ‘Heb je gevochten?’

Meteen wendt hij zijn gezicht af en vraagt: ‘Heb jij mischien koffie voor mij?’

‘In de salon,’ stamelt ze overrompeld en ze kijkt hoe de man bij haar wegloopt richting haar kapsalon. Ze blijft even verbaasd staan.

‘Jij durft,’ mompelt ze dan en loopt snel achter hem aan. Ondertussen kijkt ze op haar horloge. Ze is vroeg vandaag, maar om half negen heeft ze wel haar eerste klant. Ze haalt de man in en zegt: ‘Ik heb weinig tijd. Mijn eerste klant komt zo.’

De man reageert niet. Het lukt haar om als eerste bij de kapsalon te zijn en snel het alarm uit te zetten. Meteen realiseert ze zich dat de man alles heeft kunnen zien. Een beetje nerveus kijkt ze om, maar hij staat vanaf een afstandje naar haar te kijken. Ze wenkt hem en gaat hem voor naar binnen. De deur laat ze open staan. Voor hem onhoorbaar slaakt Lana een diepe zucht en haast zich naar het keukentje om koffie te zetten. Binnen enkele ogenblikken duwt ze hem een mok in zijn handen, terwijl hij uitgebreid haar producten staat te bekijken.

‘Wie bent u eigenlijk?’ vraagt Lana, terwijl ze naast hem blijft staan.

De man haalt zijn schouders op. ‘Voor mij een weet en voor jou een vraag.’

‘Je kunt toch op zijn minst je naam noemen,’ sputtert Lana.

‘Je komt gewoon na sluitingstijd mijn salon binnen en nu vraag je zomaar om koffie. Wie ben je en wat wil je?’ Ze realiseert zich ineens dat u heeft plaatsgemaakt voor je en jij.

‘Kalm aan, meissie. Noem mij maar Jan en ik doe wat ik kan.’ Hij lacht hard om zijn eigen grap, waardoor Lana een kort ogenblik zijn gebit te zien krijgt. Dat is ook al zo onverzorgd. Er trekt een rilling langs haar rug.

‘Hij moet de salon uit,’ bedenkt ze paniekerig en frummelt zenuwachtig aan haar horloge. ‘Kom, drink je koffie op en verlaat mijn zaak. Ik moet aan het werk.’

Ze loopt bij hem vandaan en doet alvast de verlichting aan. Dan legt ze een stapeltje handdoeken bij de wasbakken en kijkt nog eens op haar horloge. Nog vijf minuten.

Gelukkig zet de onbekende man zijn mok op een stoel en zonder te groeten of te bedanken loopt hij de deur uit.

Lana brengt de mok naar het keukentje en dan klinkt daar al de vrolijke stem van mevrouw Van Doorn. Lana begroet de oudere dame vriendelijk en helpt haar in een stoel. De rollator zet ze zorgvuldig en ingeklapt onder de kapstok. Al babbelend gaat ze aan de gang en Jan, of wie hij dan ook is, wordt vergeten.

Twee uur later komen de twee collega’s van Lana ook. Lana’s laatste klant is net weg en de drie vrouwen drinken samen een kopje koffie, terwijl Lana in korte zinnen vertelt over Jan de... Ja, wat is hij eigenlijk?

Tot nu toe heeft ze niks over hem verteld, omdat het misschien bij die ene keer zou blijven, maar nu hij vanmorgen zomaar om koffie vroeg en bijna nog eerder in de salon was dan zij, is het de hoogste tijd om haar collega’s in te lichten.

Froukje en Simone hangen aan haar lippen.

‘Tjee,’ is het enige wat ze gelijktijdig uitbrengen.

‘Wees op je hoede,’ is Lana’s dringende waarschuwing, terwijl ze opstaat en haar lege mok in de gootsteen zet. Ze gaat lekker naar huis. Het is haar vrije middag.

Zodra ze buiten is, kijkt ze speurend om zich heen, of ze een glimp van de man kan opvangen. Als ze zichzelf overtuigd heeft dat hij er niet is, zet ze er stevig de pas in, richting huis. Meestal gebruikt ze haar vrije middag om boodschappen te doen, maar ze is nu stellig van plan om zich te verdiepen in die vreemde vent. Ze weet niet waarom, maar op de een of andere manier heeft hij haar nieuwsgierigheid gewekt. Hij heeft net zo’n litteken boven zijn linkeroog als een jongen in haar klas vroeger. Daan heette hij. Als kind was hij uit het klimrek gevallen. Hij droeg een bril en het glas was uiteraard kapotgegaan door de val, waardoor er een wond boven zijn oog ontstond.

Toen ze hem voor het eerst in de vierde van het mbo tegenkwam, droeg hij lenzen. Hij had haar toevertrouwd dat hij nooit meer een bril wilde dragen en dat begreep ze heel goed. Samen met Daan zakte ze voor het eindexamen en dat schiep kennelijk een band, want daarna zijn ze hopeloos verliefd geworden en bleven ze onafscheidelijk.

De relatie ging over toen Lana ging verhuizen. Ze had de kappersopleiding gedaan en ze zocht een klein winkelpand om een eigen kapsalon te beginnen. Die droom is uitgekomen en Daan werd vergeten.

Hoe komt ze hier nu toch ineens op? Ze wordt er een beetje kribbig van. Wat heeft Daan met die griezels te maken?

Onbewust haalt ze haar schouders op. Het komt gewoon door dat stomme litteken.

Ze probeert alles uit haar hoofd te zetten, want ze is bijna thuis. Daar aangekomen opent Lana de balkondeur en begint gedachteloos wat op te ruimen. In de keuken smeert ze twee boterhammetjes en schenkt zichzelf een flinke beker karnemelk in. Ze loopt ermee het balkon op en gaat daar lekker in het voorjaarszonnetje zitten. Ondertussen glijden haar ogen langs alle auto's op de parkeerplaats. Het vehikel staat er niet.

Vervolgens glijden haar ogen langs de bomen aan de overkant omhoog naar de lucht, waar ze de kleine, witte wolken volgt. Terwijl ze zich koestert in de warmte van de zon vallen haar ogen langzaam dicht.

Ze schrikt op als het bord met boterhammen en al van haar schoot glijdt en op de grond klettert. Met een diepe zucht staat ze op en raapt de scherven bij elkaar. Wat heeft ze toch?

In de keuken smeert ze twee nieuwe boterhammen en gooit de oude met de scherven in de vuilnisbak. Zodra ze weer terug op het balkon is, eet ze eerst en zet haar bordje daarna veilig op de grond.

Wat gebeurde er nu precies? Ze denkt heel diep na. Ze was toch weer onwillekeurig op zoek naar die dampende auto van die engerd. Waarom toch? Als ze dit blijft doen, verknipt ze binnenkort nog een van haar klanten. Ze grijnst even en laat zich dan onderuit zakken. Ondertussen drinkt ze haar beker karnemelk met grote slokken leeg en bedenkt wat ze die middag zal doen. Na een tijdje komt ze overeind en besluit toch boodschappen te gaan doen.

Ondanks het mooie weer pakt ze de auto.

Wanneer ze de parkeerplaats oprijdt, ontdekt ze een groepje mensen voor de ingang van de supermarkt. Ze vindt vrijwel meteen een plekje. Het is absoluut niet druk op zo'n door-

deweekse middag en goed gemutst loopt ze op het groepje af, dat in een verhitte discussie verwickeld lijkt. Ze gaat wat langzamer lopen om alles goed in zich op te nemen en dan ziet ze hem: die engerd. Heel langzaam loopt ze nog een stukje dichterbij.

‘Hoi,’ groet ze en blijft staan. Dan valt haar oog op hetgeen hij in zijn handen heeft.

‘Dat is de straatkrant,’ schiet het door haar hoofd. Dat zou betekenen dat hij een straatverkoper is en dus misschien een dak- of thuisloze man.

‘Verkoop jij de straatkrant?’ vraagt ze wijzend op het stapeltje krantjes.

De man kijkt verstoord naar haar.

‘Wil je er een kopen?’ vraagt hij, maar voordat Lana iets kan zeggen, drukt hij haar er al eentje in haar handen.

Verbluft kijkt Lana van het krantje naar de man. Ze houdt haar blik strak op hem gericht.

‘Jij,’ stamelt ze en ze voelt dat ze kleurt. Ze voelt ook dat alle blikken op haar gericht zijn. Ze wil hier weg. Zenuwachtig graait ze in haar vestzak en duwt hem de euro in zijn hand, die eigenlijk voor haar winkelwagentje is bedoeld. Ze voelt alle ogen in haar rug prikken, maar ze houdt zich goed. Eenmaal in de supermarkt verdwijnt ze enigszins in de anonimiteit.

Het kost haar moeite om zich te concentreren op haar boodschappen. Bij de kassa schiet het door haar hoofd dat ze nog wat vergeten is en ze haast zich terug naar het juiste schap. Eenmaal weer buiten valt het Lana meteen op dat het groepje mensen, inclusief Jan, is verdwenen.

Maar dat duurt niet lang, want zodra ze haar boodschap-

penkrat op de achterbank wil zetten, staat hij weer naast haar.

‘Zo,’ bromt hij. ‘Dat ziet er goed uit. Is dat niet wat veel voor jou alleen?’

Ze schrikt en er valt natuurlijk wat uit haar handen. ‘Je laat me schrikken,’ sist ze tussen haar tanden, terwijl ze het gevallen artikel opraapt. ‘Wat doe je hier?’

Jan recht zijn rug en denkt kennelijk diep na over een passend antwoord. ‘Ik vraag me af of je misschien iets van je boodschappen aan mij wilt geven?’

Lana kan nog net voorkomen dat er weer iets uit haar handen glijdt en bitst: ‘Waarom zou ik dat doen?’

Het blijft weer even stil.

‘Misschien omdat ik honger heb,’ antwoordt hij dan.

Lana kan een zucht van irritatie niet binnenhouden. Ze graait tussen de boodschappen en duwt hem bruusk een pak karnemelk in zijn handen. Daarachteraan een zakje krentenbollen, een pakje boter en een rol koekjes.

Jan neemt het dankbaar aan en glundert, maar dan ziet Lana tot haar grote schrik dat hij razendsnel een graai doet in haar boodschappen en recht op zijn doel af de boterkoek ertussen-uit vist.

In een reflex geeft Lana hem een kletsende mep op zijn hand, maar hij maakt zich lachend uit de voeten.

Lana kookt van woede. Nu moet ze eigenlijk opnieuw de supermarkt in, maar ze vertikt het. Ze stapt in haar auto en rijdt snel naar huis. Ze zet het krat in de lift en eenmaal boven schopt ze het de lift uit.

Als ze alles binnen heeft, is ze nog niet gekalmeerd. Met een hoop gebonk en gekletter van keukenkastjes is ze na een paar minuten klaar en zet ze het opgeklapte krat naast de voordeur.